U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Y. C.**, zast. JUDr. Davidem Sedláčkem, advokátem se sídlem sady 5. května 308/26, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016, čj. OAM-250/ZA-ZA08-LE22-PD1-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 7. 2016, čj. 60 Az 1/2016-89,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) udělilo žalobci (dále jen „stěžovatel“) rozhodnutím ze dne 29. 10. 2014 doplňkovou ochranu dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) na dobu 12 měsíců. Dne 1. 9. 2015 stěžovatel požádal v souladu s ustanovením § 53a odst. 4 zákona o azylu o prodloužení doby, na kterou mu tato doplňková ochrana byla udělena. Uvedl, že v průběhu svého pobytu v České republice (dále jen „ČR“) obdržel několik povolávacích rozkazů a nyní má obavu, že bude kvůli nesplnění branné povinnosti uvězněn.

[2] Žalovaný žádosti o neprodloužení doplňkové ochrany stěžovatele nevyhověl. Případné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu posoudil s ohledem na informace jemu známé z dostupných zdrojů. Neshledal přitom okolnosti, které by takovému nebezpečí ve vztahu ke stěžovateli nasvědčovaly.

[3] V žalobě podané ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) stěžovatel nesouhlasil s tvrzením žalovaného, dle něhož důvody pro prodloužení doplňkové ochrany pominuly. Není pravdou, že situace v Charkovské oblasti, odkud pochází, je zcela stabilní a klidná, a že konflikt probíhá pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Tvrdil, že v případě návratu na Ukrajinu by mohl být ohrožen na zdraví a životě proruskými separatisty, kteří se v jeho domovské oblasti nachází. Navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc

mu vrátil k novému projednání.

[4] Krajský soud v Plzni přisvědčil názoru žalovaného a žalobu rozsudkem ze dne 18. 7. 2016, čj. 60 Az 1/2016-89, zamítl.

II. Shrnutí kasační stížnosti

[5] Stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Namítá nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nesprávném právním posouzení věci a neúplně zjištěného skutkového stavu věci. Stěžovatel poukazuje zejména na nesprávné, resp. nedostatečné posouzení nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona o azylu. Krajský soud dle stěžovatele pochybil, když rozhodnutí žalovaného v důsledku těchto pochybení nezrušil.

[6] Stěžovatel tvrdí, že žalovaný se k nebezpečí vážné újmy vůbec nevyjádřil. Vycestováním na Ukrajinu stěžovateli bezprostředně hrozí zadržení a trestní stíhání pro nenastoupení do služby v ozbrojených silách. Nebezpečí spatřuje v možnosti uvalení vazby, resp. v následném výkonu trestu odnětí svobody, neboť část proruských separatistů se má v současnosti nacházet v charkovských věznicích a stěžovatel se obává o svůj život v případě, že s nimi bude sdílet celu. Má obavu, že stát by mu v této situaci neposkytl ochranu. Žalovaný pochybil, když k těmto skutečnostem z úřední povinnosti nepřihlédl.

[7] Stěžovatel odkazuje na vyjádření generálního tajemníka OSN (*viz* článek ze dne 3. 6. 2016 „*Na Ukrajině mučí příznivce separatistů, uvedla OSN*") dostupný na serveru *novinky.cz*. Dále namítá systematické porušování lidských práv vězňů ze strany státu s odkazem na zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině v období 16. 11. 2015 – 15. 2. 2016. Z této zprávy má jasně vyplývat, že mnoho osob bylo v Charkově zadrženo, aniž byly dodrženy procesní předpisy, tyto osoby nebyly řádně obviněny a byly zaznamenány i případy mučení a diskriminace. Krajský soud pochybil, pokud k těmto zprávám nepřihlédl.

[8] Soud dle stěžovatele nedostatečně zjistil faktickou bezpečnostní situaci v Charkovské oblasti. Situace se zde od roku 2014, kdy mu byla poprvé udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu, nezměnila tak zásadním způsobem, aby ji bylo možné hodnotit jako klidnou, ustálenou a neměnnou. Tento závěr krajského soudu (i žalovaného) je zcela v rozporu se zprávou Ministerstva zahraničních věcí publikovanou dne 4. 8. 2015, která jasně hovoří o „*nejisté bezpečnostní situaci v Charkovské oblasti*". Stěžovatel také nesouhlasí se způsobem provedení některých důkazů krajským soudem, např. zprávy Evropské pojišťovny, a popř. jejich neprovedení – navrhovaná výpověď sestry, která měla být s aktuální situací na Ukrajině obeznámena.

[9] Podle názoru stěžovatele měl žalovaný v řízení přihlédnout ke všem výše uvedeným okolnostem při posouzení nebezpečí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný tak neučinil, což mělo za následek porušení mezinárodních závazků ČR vyplývajících z článku 2, 3 a 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Krajský soud měl rozhodnutí žalovaného z těchto důvodů zrušit.

pokračování

[10] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že trvá na závěrech, které učinil v rozhodnutí a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost ve smyslu § 104a s. ř. s., popřípadě ji zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná [§ 102 a násl. s. ř. s.], a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 105 odst. 2 s. ř. s.].

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody, které lze podřadit ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ve vztahu k posouzení „*nebezpečí vážné újmy*“ ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud dále z obsahu kasační stížnosti dovodil, že tvrzení stěžovatele o tom, že rozhodnutí žalovaného mělo být krajským soudem zrušeno *ex offo*, lze obsahově vyložit jako námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[14] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda tato stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost.

[15] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, kde interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Neshledal přitom vady ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout *ex offo*.

[17] Dle § 53a odst. 4 zákona o azylu ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma [§ 14a zákona o azylu] a nenastanou-li důvody pro její odejmutí [§ 17a zákona o

azylu].

[18] Doplňková ochrana se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, tj. a) uložení nebo vykonání trestu smrti; b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu; c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (*srov.* rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. 6 Azs 12/2003; rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2006, sp. zn. 8 Azs 170/2005).

[19] Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že nejprve posoudil, zda okolnosti, pro něž byla doplňková ochrana původně udělena, se změnily natolik, že již není nutné prodloužení této ochrany. Důvodem pro její udělení dne 29. 10. 2014 byl nejistý vývoj bezpečnostní situace na Ukrajině. Při posouzení žádosti stěžovatele ze dne 1. 9. 2015 o prodloužení doplňkové ochrany žalovaný dospěl k závěru, že aktuální bezpečnostní situaci v Charkovské oblasti je stabilní s tím, že ozbrojený konflikt je již po několik měsíců soustředěn v Doněcké a Luhanské oblasti.

[20] Stěžovatel zejména poukazuje na zprávu Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“), publikované dne 4. 8. 2015, ze které vyplývá, že „*Kvůli nejistému vývoji bezpečnostní situace MZV vyzývá občany ČR k obezřetnosti rovněž při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mykolajivské a Oděské oblasti*“. Nejvyšší správní soud se k této otázce již dříve vyjádřil v tom smyslu, že ozbrojený konflikt na Ukrajině nedosahuje takové intenzity, že by „*každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy.*“ (*srov.* usnesení NSS ze dne 30. 4. 2015, čj. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31; ze dne 11. 2. 2016, čj. 9 Azs 287/2015-20). Nelze proto tvrdit, že každý, kdo pochází z východní části Ukrajiny, resp. z Luhanské či Doněcké oblasti zasažené ozbrojeným konfliktem, má automaticky nárok na doplňkovou ochranu či její prodloužení z důvodu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tím spíše nelze tento výklad akceptovat v situaci, kdy žadatel pochází z oblasti takto nezasažené. Nebezpečí vážné újmy musí být naopak vždy individualizováno s ohledem na okolnosti konkrétního případu.

[21] Ke stěžovatelem navrženým důkazním prostředkům, novinovým článkům a zprávě Evropské pojišťovny týkající se situace na Ukrajině, krajský soud uvedl, že se primárně vztahují k situaci v oblastech Doněcka a Luhanska, a nikoliv k dění v Charkovské oblasti. Ke zprávě pojišťovny tento soud uvedl, že jejím cílem je pouze varovat cestující před zvýšeným rizikem vzniku škody v rizikových oblastech, neboť v těchto případech je pojišťovna oprávněna plnění odmítnout. Dle krajského soudu stěžovatelem navržené důkazy nic nemění na závěru žalovaného, že obec K. v Charkovské oblasti, z níž stěžovatel pochází, není ozbrojenými střety mezi ukrajinskými vojáky a proruskými separatisty zasažena. Výpověď sestry, která dlouhodobě pobývá v ČR, by dle soudu nemohla skutková zjištění učiněná žalovaným vyvrátit. Krajský soud dospěl k závěru, že navrhované důkazní prostředky nijak neindividualizují případné nebezpečí újmy ve sféře

stěžovatele. Nejvyšší správní soud konstatuje, že při dokazování nedošlo k porušení procesně právních předpisů. Přestože aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině podle názoru Nejvyššího správního soudu není vhodné nazývat za trvale stabilní, na základě zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným je možno souhlasit s tvrzením, že stav v Charkovské oblasti je po několik měsíců stabilizovaný a obecné nebezpečí přičitatelné všem civilním obyvatelům nedosahuje intenzity, pro kterou by bylo namístě přiznat (či v tomto případě prodloužit) doplňkovou ochranu.

[22] K obavě stěžovatele z pronásledování proruskými separatisty z důvodu, že v průběhu událostí na Majdanu podporoval dnes vládnoucí síly, žalovaný poukázal na skutečnost, že oblast, z níž stěžovatel pochází, je v současné době pod pro ukrajinskou vládou reprezentovanou prezidentem Porošenkem. V případě hrozby pronásledování proruskými separatisty (tj. soukromými osobami) Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že postižená osoba se musí vždy nejprve obrátit s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout (*srov*. např. rozsudek ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57; ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70; ze dne 31. 10. 2008; čj. 5 Azs 50/2008-62, nebo ze dne 18. 12. 2008, čj. 1 Azs 86/2008-101). Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že žalovaný i krajský soud správně uvedli, že nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovateli jakožto pro ukrajinsky smýšlejícímu občanu nebyla v případě nebezpečí ze strany proruských separatistů poskytnuta ochrana příslušných státních orgánů.

[23] Stěžovatel v řízení před žalovaným uvedl, že se z důvodu nerespektování povolávacího rozkazu do armády obává uvěznění, bez dalších podrobností. Tuto obavu a případné následky trestního stíhání blíže rozvedl poprvé v kasační stížnosti s odůvodněním, že jeho obava pramení z toho, že v ukrajinských věznicích se v současné době nachází mnoho proruských separatistů, kteří by se mu mohli mstít, pokud by s nimi sdílel celu.

[24] Žalovaný vyhodnotil obavu stěžovatele z uvěznění v důsledku porušení branné povinnosti z hlediska udělení doplňkové ochrany jako irelevantní důvod. V této souvislosti uvedl, že trest smrti byl na Ukrajině v minulosti zrušen a že zde není jiné nebezpečí, které by stěžovateli hrozilo, neboť pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Závěrem uvedl, že doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze uložit pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí. V této souvislosti odkázal na zprávy Vysokých komisařů OSN, zprávy organizace Amnesty International a další, z nichž přímé a hrozící nebezpečí pro stěžovatele nevyplývá.

[25] S ohledem na obsah této kasační námitky, je vhodné nejprve připomenout, že v řízení o udělení doplňkové ochrany je důkazní břemeno rozloženo mezi žalovaného a žadatele o mezinárodní ochranu, včetně doplňkové ochrany či jejího prodloužení: *„Postupuje-li Ministerstvo vnitra ve věcech azylových tak, že se ujímá odpovědnosti za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale po žadateli o azyl žádá, aby unesl důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby, odpovídá to výkladu čl. 4 bodu pátého tzv.*

kvalifikační směrnice Evropské unie.“ (*viz*. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005 čj. 5 Azs 116/2005-58). Ačkoliv má správní orgán povinnost zjistit skutkový stav věci z jemu dostupných věrohodných a objektivních zdrojů, není povinen za žadatele o azyl domýšlet všechny v úvahu přicházející důvody pro případné udělení ochrany a zjišťovat všechna byť i jen potenciální nebezpečí, která mohou žadateli o azyl teoreticky hrozit. V souladu se zásadou dispoziční je naopak povinností žadatele uvádět specifické okolnosti a obavy, které považuje za relevantní ve vztahu ke své osobě (k tomu *srov*. usnesení NSS ze dne 15. 10. 2015, čj. 9 Azs 196/2015 – 26, usnesení NSS ze dne 21. 7. 2016, čj. 10 Azs 95/2016-32).

[26] Rozsah soudního přezkumu v řízení před správním soudem je i ve věcech týkajících se mezinárodní ochrany ovládán zásadou dispoziční. Správní soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů a v rozsahu vymezeném žalobními tvrzeními a není povinen za žalobce vyhledávat další (jiné) důvody, pro něž by mohl žalobě vyhovět. Přípustnost opožděné námitky je možná pouze v ojedinělých případech, pokud se okolnosti, za nichž správní orgán rozhodoval, změnily takovým způsobem, že jeho závěry učiněné v rozhodnutí by byly při znalosti takového stavu věcí odlišné a jako takové by mohly zcela zásadním způsobem ovlivnit postavení žadatele o azyl [*viz* zásada *non-refoulement* (překážka vycestování) a čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU (dále jen „směrnice“)].

[27] Zejména nelze opomenout skutečnost, že stěžovatel své obavy z možného trestního postihu koncipoval v řízení před žalovaným ve velmi obecné rovině a v řízení před správním soudem námitky vztahující se k této obavě uvedl až po lhůtě (k tomu *srov*. usnesení NSS ze dne 15. 10. 2015, čj. 9 Azs 196/2015-26, usnesení NSS ze dne 21. 7. 2016, čj. 10 Azs 95/2016-32; ze dne 15. 10. 2015, čj. 9 Azs 211/2015-23. Stěžovateli však již v řízení před žalovaným bylo prokazatelně známo, že je povolán do armády a že za nesplnění branné povinnosti mu hrozí trest odnětí svobody. Nejedná se tudíž o skutečnost, kterou by stěžovatel nemohl uplatnit bez své viny včas a ani o jinou okolnost, na základě níž by měl krajský soud povinnost takto opožděnou námitku projednat (*srov*. nález Ústavního soudu ČR ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 425/16). I přesto se krajský soud k této námitce ve stručnosti vyjádřil a se závěry žalovaného se ztotožnil.

[28] Netvrdil-li stěžovatel už v žalobě (ač mohl), že žalovaný pochybil v posouzení obavy stěžovatele z možného uvěznění, potom nelze krajskému soudu vytýkat, že se k této skutečnosti nevyjádřil, popř., že se vyjádřil pouze velmi stručně. S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že postup krajského soudu nelze považovat za nezákonný ani nepřezkoumatelný.

[29] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že službu v armádě, včetně případné účasti na bojových akcích, nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a zákona o azylu (*srov*. usnesení NSS ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31; ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43; ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34; ze dne 14. 10. 2015, čj. 3 Azs 127/2015-31).

[30] Pokud žadatel povolávací rozkaz nerespektuje, je povinen nést negativní důsledky porušení právních předpisů svého domovského státu. Institut mezinárodní ochrany není nástrojem pro vyhnutí se důsledkům trestního stíhání v zemi původu. Hrozba trestního

stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (*srov*. též usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04; rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012, čj. 7 Azs 9/2012-46). Trest odnětí svobody je přitom standardním postihem za porušení branné povinnosti nejen na Ukrajině, ale i v ČR a jiných evropských státech.

[31] Ke konkretizaci obav stěžovatele v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud na tomto místě opětovně připomíná, že stěžovatel v řízení před správním orgánem i (opožděně) před krajským soudem vyslovil obavu z uvěznění v důsledku nenastoupení do armády pouze v obecné rovině (k tomu *viz* výše). Ze spisu správního orgánu vyplývá, že stěžovatel v průběhu správního řízení nevyjádřil obavu z možného sdílení cely s proruskými separatisty, nenabídl k této problematice speciální podklady. Stěžovatel v řízení před žalovaným neuvedl ani v obecných konturách, že by se jakkoliv obával nevhodných podmínek ve věznici, a neučinil tak ani ve lhůtě pro podání žaloby (k tomu *srov*. usnesení NSS ze dne 15. 10. 2015, čj. 9 Azs 211/2015-23), natož aby vyjádřil konkrétní obavy z možnosti sdílení cely s proruskými separatisty.

[32] Nejvyšší správní soud se s názorem stěžovatele, že všechny tyto skutečnosti měly být žalovaným zohledněny *ex offo,* neztotožňuje. Vyjádření žalovaného k možnému nebezpečí trestního stíhání, k dodržování lidských práv na Ukrajině, jakož i k dalším okolnostem projednávaného případu, považuje zdejší soud za zcela dostačující, úměrné tvrzením stěžovatele. K právním důsledkům opožděné námitky *srov*. závěry Nejvyššího správního soudu v bodech 25 – 28 tohoto usnesení.

[33] Nejvyšší správní soud považuje kasační námitku stěžovatele spočívající z obavy možného sdílení cely s proruskými separatisty za nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť byla uplatněna až v řízení o kasační stížnosti. Důvody kasační stížnosti nelze rozšiřovat nad rámec žalobních bodů, lze je opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny. Případná přípustnost opožděné námitky je možná pouze v ojedinělých případech, na něž se vztahuje zásada *non-refoulement*. O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou NSS, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, a nebyl shledán ani důvod k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nedošlo ani k porušení zásady *non-refoulement* a čl. 46 odst. 3 směrnice.

[35] S ohledem na výše uvedené skutečnosti, Nejvyšší správní soud kasační stížnost

stěžovatele odmítl podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu